

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **I. G. K.**, zastoupeného JUDr. Ljubenem Nikolovem, advokátem se sídlem Liberec, Moskevská 638/8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, pod sp.zn. 58 Az 9/2004 o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2003 č.j. OAM-6188/VL-18-04-BZ-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 15. 9. 2004 č. j. 58 Az 9/2004 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozsudkem ze dne 15. 9. 2004 č. j. 58 Az 9/2004 - 33 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2004 č.j. OAM-6188/VL-18-04-BZ-2003, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“).

V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že má za prokázané, že žalobce je státním občanem Bulharské republiky, státní moc této republiky dodržuje lidská práva a Bulharská republika je bezpečnou zemí původu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce svou žádost o udělení azylu odůvodnil tím, že ve zemi původu měl problémy se soukromými osobami, policii však nekontaktoval, žalobce dle názoru krajského soudu neprokázal, že v jeho případě nelze Bulharskou republiku za bezpečnou zemi původu považovat. Krajský soud proto rozhodl tak, že žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel se domnívá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku ohledně splnění podmínek pro udělení azylu, neboť ze skutečností, které ve věci uvedl, je patrné, že jsou dány důvody pro udělení mu azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, případně dle ustanovení § 14 zákona o azylu, a že v jeho případě existují překážky vycestování dle ustanovení § 91 zákona o azylu. Stěžovatel uvádí, že v případě svého návratu do Bulharské republiky bude vystaven značným těžkostem. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu stěžovateli jako zjevně nedůvodné, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení o udělení azylu. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu dne 23. 11. 2003, ve kterém uvedl, že Bulharskou republiku opustil 20. 7. 2003 kvůli problémům s romským hnutím a ze strachu o děti. Stěžovatel dále uvedl, že ve vlasti byl členem hnutí „Romski Svjat“, které pomáhalo chudým lidem romského původu, ale část získaných peněz si nechávalo pro vlastní potřebu, s čímž stěžovatel nesouhlasil, řekl, že to ohlásí na policii, proto byl z hnutí vyloučen. Navíc vedení hnutí stěžovatele donutilo podepsat dokument o bezplatném převodu jeho domu v Sofii a bylo mu vyhrožováno, že pokud se nevrátí do Montany (původní bydliště stěžovatele), unesou mu dceru. Stěžovatel také uvedl, že jeho děti musely opustit školu, protože členové hnutí je tam obtěžovali, o pomoc na policii se neobrátil, protože hnutí by mohlo policii podplatit. V pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu důvodům žádosti o udělení azylu dne 4. 12. 2003 stěžovatel podrobněji popsal potíže, pro které opustil vlast. Stěžovatel připustil, že se neobrátil o pomoc na jinou romskou organizaci, na nevládní organizace, že jiné problémy ve vlasti neměl, a to včetně problémů se státními orgány.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Žádost o udělení azylu stěžovatele byla žalovaným zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť stěžovatel přišel ze státu, který

Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, a to z Bulharské republiky. Ve věci nebylo prokázáno, že v případě stěžovatele tento stát za takovou zemi považovat nelze. Krajský soud v řízení o žalobě (podané stěžovatelem proti rozhodnutí žalovaného) dospěl k závěru, že žalovaný při zamítnutí žádosti stěžovatele o udělení azylu nikterak nepochybil.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. Stěžovatel krajskému soudu vytýká nesprávné posouzení otázky, zda v jeho případě byly splněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, a také zda existovaly v jeho případě překážky vycestování dle ustanovení § 91 téhož zákona.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud je žádost o azyl zamítnuta správním orgánem jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 zákona o azylu, nelze současně rozhodnout o splnění podmínek podle ustanovení § 12 zákona o azylu či ustanovení § 14 téhož zákona, neboť správní orgán rozhodl konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého ze zákonných důvodů pro udělení azylu. Splněním podmínek uvedených ustanovení ze strany stěžovatele se nemohl zabývat ani krajský soud v rámci přezkumu rozhodnutí žalovaného. Stejně tak se krajský soud nezabýval otázkou existence překážek vycestování dle § 91 zákona o azylu, neboť žalovaný o existenci či neexistenci překážek vycestování v předmětné věci v souladu se zákonem o azylu vůbec nerozhodoval. Z ustanovení § 28 zákona o azylu (pokud bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu, ministerstvo v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování) totiž plyne, že výrok o překážce vycestování není obligatorní náležitostí rozhodnutí, kterým se rozhoduje o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal uplatněný důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. oprávněným a kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Z předloženého soudního spisu se však Nejvyššímu správnímu soudu nepodařilo zjistit, zda ustanovený zástupce uskutečnil první poradu s klientem (stěžovatelem) včetně

převzetí a přípravy zastoupení [dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] nebo učinil ve věci jiný úkon právní služby, proto o odměně zástupce nerozhodoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

